

РОБЪРТ ШЕКЛИ

БИТКАТА

Превод от английски: Владимир Германов, 1996

chitanka.info

Върховен генерал Фетерер пролая „свободно“ и влезе в командния пункт. Тримата му подчинени генерали застанаха „свободно“.

— Нямаме много време — каза Фетерер и погледна часовника си. — Ще прегледаме плана за битката още веднъж.

Отиде до стената и спусна огромната карта на пустинята Сахара.

— Според най-надеждната теологична информация, Сатаната ще дислоцира силите си ето тук, в тези координати. — Посочи мястото с дебелия си показалец и продължи: — В първата редица ще бъдат дяволите, демоните, сукубите, инкубите и по-низшите степени. Ваал ще командва десния фланг, Буер левия. Негово сатанинско величество ще държи центъра.

— Доста средновековно — промърмори генерал Дел.

Влезе адютантът на генерал Фетерер. Лицето му сияеше от мисълта за предстоящото Пришествие.

— Сър — каза той, — свещеникът пак е тук.

— Застанете мирно, редник — порица го Фетерер строго. — Предстои ни битка, която трябва да спечелим.

— Тъй вярно, сър — изпъна се войникът и лицето му леко помръкна.

— Свещеникът, а? — попита върховен генерал Фетерер и потри замислено пръсти. Още откакто бе оповестено Пришествието, предстоящата Последна битка, религиозните дейци от цял свят започнаха да се държат повече от нелепо. Това че бяха прекратили караниците помежду си беше хубаво, но искаха и да се занимават с работата на военните.

— Отпрати го — нареди генералът. — Много добре знае, че планираме Армагедон.

— Слушам, сър! — Адютантът отдаде чест, завъртя се на пета и излезе.

— Да продължим — каза върховен генерал Фетерер. — Зад първата защитна линия на Сатаната ще бъдат строени възкресените грешници и най-различни други сили на злото. Падналите ангели ще действат като ескадрила бомбардировачи. Роботите прехващачи на Дел ще ги пресрещнат.

Генерал Дел се усмихна мрачно.

— При срещата, автоматичния танков корпус на генерал Макфий ще се насочи към средната линия. Ще го поддържа роботизираната пехота на генерал Онгин. Дел ще осигури водородните бомби в задните редици на врага, които вероятно ще бъдат твърде гъсти. Аз ще се намесвам с механизиранията кавалерия там, където се налага.

Адютантът влезе отново и застана мирно.

— Сър, свещеникът отказва да си отиде — докладва той. — Каза, че трябвало да говори с вас на всяка цена.

Върховен генерал Фетерер се поколеба, преди да каже „не“. Спомни си, че става дума за Последната битка и че религиозните дейци все пак имат връзка с нея. Реши да отдели пет минути.

— Нека влезе.

Свещеникът беше с най-обикновен костюм, за да подчертае, че не принадлежи към никоя определена религия. Лицето му беше уморено, но решително.

— Генерале — каза той, — аз съм представител на всички религиозни дейци на света — пасторите, равините, имамите и всички останали. Молим ви да позволите ние да се сражаваме в Последната битка.

Върховен генерал Фетерер забарабани нервно с пръсти. Не искаше да си разваля отношенията с тези хора. Дори и той, върховният главнокомандващ, може би щеше да се нуждае от добра дума, когато вече всичко е казано и сторено...

— Надявам се, че влизате в положението ми — изгледа го той навъсено. — Аз съм генерал. Очаква ме сражение.

— Но това е последното сражение — възрази свещеникът. — То трябва да е на хората.

— На хората е — отвърна Фетерер. — Но ще го изнесат техните представители, военните.

Свещеникът не изглеждаше убеден.

— Нали не искате да загубите? — попита генералът. — Да победи Сатаната?

— Разбира се, че не искаме — промърмори свещеникът.

— В такъв случай не можем да поемаме никакви рискове. Всички правителства постигнаха съгласие по този въпрос, нали? О, да, би било много хубаво да се сражава човечеството. Символизмът тук е ясен. Но, можем ли да сме сигурни в победата?

Свещеникът понечи да каже нещо, но Фетерер не му даде възможност.

— Откъде можем да знаем с какви сили разполага Сатаната? Чисто и просто трябва да излезем с най-доброто, което имаме. Това означава автоматични армии, роботи прехващачи, танкове и водородни бомби.

Свещеникът доби нещастен вид.

— Но това не е право — каза той. — Сигурен съм, че в плановете си можете да намерите място и за хората.

Фетерер се замисли за миг, но искането беше неизпълнимо. Планът за битката беше изработен изцяло, бе прекрасен, направо фантастичен. Всяка намеса на груба човешка сила щеше да наруши баланса. Никаква жива плът не би могла да издържи ужасния шум на механизиранията атака, потенциалната енергия, която щеше да изпепели околността, всепоглъщащата сила на огъня. Всяко човешко същество, приближило се на по-малко от сто мили от фронта, нямаше да оцелее, за да види врага.

— Съжалявам, но не мога — отсече генералът.

— Има хора — възрази свещеникът, — които смятат, че е грешка тази задача да се повери на военните.

— Съжалявам — отвърна Фетерер оживено. — Това са пораженчески приказки. А сега, ако не възразявате...

Той посочи вратата, а свещеникът излезе.

— Тези цивилни! — промърмори генералът. — Е, господа, готови ли са войските ви?

— Готови сме да се бием за Него! — рапортува генерал Макфий ентусиазирано. — Гарантирам за всеки автомат под мое командване. Металът блести, всички релета са подменени с нови, резервоарите с енергия са заредени. Сър, машините нямат търпение да влязат в бой!

Генерал Онгин излезе от унеса си.

— Пехотата е готова, сър.

— Въздушните дивизии са готови — докладва и генерал Дел.

— Отлично. Всичко останало е в пълна готовност. Телевизионните камери са разположени където трябва, за да може човечеството да наблюдава. Никой, бил той богат или беден, няма да пропусне спектакъла.

— А след битката — започна генерал Онгин, но млъкна и погледна Фетерер.

Върховният генерал се намръщи. Той не знаеше какво ще стане след битката. Това беше в ръцете на религиозните дейци.

— Предполагам, че ще има нещо като представяне — каза той.

— Искате да кажете, че може да се срещнем с... Него? — попита генерал Дел.

— Не знам. Но това може да се очаква. В края на краищата... искам да кажа... знаете какво искам да кажа.

— А как да се облечем? — попита генерал Макфий, който изведнъж се разтревожи. — Как се облича човек в такива случаи?

— Как се обличат ангелите? — попита Фетерер Онгин.

— Не знам — отвърна Онгин.

— Може би с роби — предположи Дел.

— Не — каза Фетерер строго. — Ще бъдем в пълна униформа, без ордени.

Генералите кимнаха. Предложението бе приемливо.

След това дойде мигът.

Легионите на Ада започнаха величествения си марш през пустинята. Засвириха адски тръби, заудряха барабани, огромното множество се понесе напред.

Танковете на генерал Макфий потеглиха сред огромен облак прах. Веднага след това във въздуха зареваха бомбардировачите на генерал Дел и засипаха множеството на прокълнатите с товара си. Фетерер се впусна напред с автоматичната си кавалерия.

В настъпилата суматоха се вряза автоматичната пехота на генерал Онгин и металът направи това, което може да направи метал.

Пълчищата на прокълнатите се отбраняваха храбро, разкъсваха на парчета танкове и роботи. Автоматите умираха, храбро защитавайки всяка педя пясък. Падналите ангели сваляха от небето бомбардировачите на Дел и крилата им предизвикваха урагани.

Роботите издържаха нападенията на гигантски присъствия, които ги смазваха и разпиляваха на парчета, и предизвикваха страх в сърцата на милиони телевизионни зрители, наблюдаващи от домовете си в

целия свят. Роботите се сражаваха като мъже, като герои, правеха всичко възможно да отблъснат силите на врага.

Астарта изкрещя команда, Бегемот затътна напред. Ваал, заобиколен от дяволи, се спусна към разпадащия се ляв фланг на генерал Фетерер. Металът запищя, електроните засвистяха от сблъсъка.

Върховен генерал Фетерер трепереше, плувнал в пот на хиляда мили от фронта. Въпреки това не преставаше да управлява войските си чрез бутоните.

Великолепната му армия не го разочарова. Дори и смъртно ранените работи ставаха на крака и продължаваха да се бият. Смачкани, стъпкани, разкъсани от виещите демони, машините продължаваха да отстояват земята си. После Пети корпус на ветераните, осъществи контраатака и защитната линия на врага се разкъса.

На хиляда мили от фронта генералите се заеха с окончателното смазване на нашествениците.

— Битката е спечелена, господа — прошепна върховен генерал Фетерер тържествуващо и отдели поглед от телевизионния екран. — Поздравявам ви.

Генералите се усмигнаха уморено. Спогледаха се и извикаха като един. Бяха спечелили Армагедон, силите на Сатаната бяха ликвидирани. Но на екраните им ставаше нещо.

— Това ли е... това ли е... — заговори генерал Макфий, но не можа да довърши.

Защото сред купчините изкривено смачкано желязо на бойното поле беше Присъствието.

Генералите притихнаха.

Присъствието докосна един смачкан робот.

Разпръснатите по димящите пясъци смачкани машини започнаха да се възстановяват. Роботите отново заставаха на краката си.

— Макфий — прошепна върховен генерал Фетерер, — опитай пулта за управление. Накарай роботите си да клекнат или нещо такова.

Генералът опита, но бутоните не функционираха.

Телата на машините започнаха да се издигат към небето. Около тях бяха Ангелите Господни. Роботите, танковете, бомбардировачите се издигаха все по-нагоре и по-нагоре.

— Той ги спасява! — възкликна Онгин истерично. — Той спасява роботите!

— Това е грешка! — извика Фетерер. — Бързо, изпратете куриер при... Не! Ще го направим лично!

Бързо се качиха на кораба и се отправиха към бойното поле, но вече бе твърде късно, защото Армагедон бе свършил, роботите ги нямаше, а Бог и Неговото войнство си бяха отишли.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.